

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
12Кжм.1.бр.63/16
17.10.2016.године
НИШ

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу за малолетнике састављеном од судија Зорана Поповића као председника већа, Ранка Банковића и Јасмине Јововић, као чланова већа, са судијским помоћником Иваном Калезићем као записничаром, у кривичном предмету против малолетног А. Ф. из Прешева, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из чл. 350. ст. 3. у вези ст. 2. КЗ, одлучујући о жалби браниоца малолетног А. Ф., адвоката Ристић Властимира из Врања, која је изјављена против решења Вишег суда у Врању Км.бр.25/16 од 20.09.2016. године, у седници већа дана 17.10.2016. године, донео је једногласно

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца малолетног А. Ф. из Прешева, па се решење Вишег суда у Врању Км.бр.25/16 од 20.09.2016. године, **ПОТВРЂУЈЕ.**

Образложење

Решењем Вишег суда у Врању Км.бр.25/16 од 20.09.2016. године, према малолетним А. Ф. из Прешева изречена је васпитна мера појачан надзор од стране родитеља која ће трајати најмање шест месеци а најдуже две године с тим што ће суд накнадно одлучити о њеном престанку. Одлучено је да ће трошкови кривичног поступка пасти на терет буџетских средстава.

Против наведеног решења жалбу је благовремено изјавио бранилац малолетног А. Ф., адвокат Властимир Ристић из Врања, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, без процесног предлога. Тражио је у своје име да буде обавештен о седници већа на којој ће се одлучивати о поднетој жалби.

Апелациони јавни тужилац у Нишу је у поднеску Ктж.бр.1299/16 - М од 14.10.2016. године, предложио да се одбије жалба браниоца малолетног А. Ф. и потврди побијано решење.

Апелациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао браниоца малолетног А. Ф. нити јавног тужиоца обзиром да одредбе Закона о малолетним учиниоцима кривичног дела и кривично правној заштити малолетних лица другачије регулишу наведену процесну ситуацију јер не прописују обавезу обавештавања браниоца малолетног о седници већа већ само обавезу позивања на седницу већа малолетника ако нађе да би његово присуство било корисно (а у конкретном случају није нађено да би присуство малолетника било корисно) на којој је размотрио све списе овог предмета, заједно са побијаним решењем, које је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су наведени у жалби, а имајући у виду и предлог Апелационог јавног тужиоца у Нишу, нашао:

Жалба је неоснована.

Жалбом браниоца малолетног А. Ф. указује се да првостепени суд није изведене доказе ценио у складу са чланом 16. и чл. 419. ст. 2. ЗКП те да је погрешно оценио да је малолетник признао извршење кривичног дела обзиром да малолетник иако признаје да је страним држављанима помагао у недозвољеном прелазу границе, то није учинио ради новчане накнаде а иста је обавезни елемент предметног кривичног дела због чега се не може закључити као што то чини првостепени суд да је малолетник признао извршење кривичног дела.

Наведени жалбени наводи браниоца малолетног А. Ф. су оцењени као неосновани јер малолетник након укидања прве пресуде, на записнику о седници већа од 20.09.2016. године, поред тога што наводи да признаје извршење кривичног дела такође истиче да признаје да је поступао на начин како је то наведено у изреци предлога за изрицање кривичне санкције. Управо у изреци предлога за изрицање кривичне санкције наводи се да је омогућио страним држављанима недозвољен прелаз границе и то десеторици за новчану накнаду од 20 евра по особи. Према томе, малолетник је дајући такву одбрану био свестан свих елемената предметног кривичног дела тако да се не ради о „наивном“ признању како се то наводи у жалби браниоца малолетног. Према томе, позивање браниоца окривљеног на исказ малолетника у припремном поступку од 15.01.2016. године није основан, обзиром да малолетник својим исказом од 20.09.2016. године заправо мења свој исказ наводећи да признаје да је дело учинио на начин који је описан у предлогу за изрицање кривичне санкције а то значи да је објективне радње предузео ради добијања новчане накнаде од 20 евра по сваком илегалном прелазнику.

Поред тога, из исказа сведока-илегалног прелазника Ј. С. и, који је јасан и поткрепљује потпуно признање малолетног, произилази да је управо малолетни А. Ф. од његове групе тражио 20 евра по особи ради превођења преко границе, да су они на то пристали, прешли су границу али да му новац нису дали јер су били спречени од стране полиције. Према томе, сасвим је јасно да су се у радњама малолетног А. Ф. стекли сви потребни

элементи кривичног дела из чл. 350. ст. 3. у вези ст. 2. КЗ те да се жалбом браниоца малолетног неосновано указује да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање у том делу.

Основан је навод жалбе да првостепени суд по други пут чини пропуст јер ни приликом поновног образложења пресуде није оценио исказ саслушаних сведока. Међутим, наведени пропуст није укидајућег карактера обзиром на потпуно признање малолетног А. Ф. а Апелациони суд је у претходном ставу указао на садржину исказа сведока Ј. С. из кога јасно произилази да је малолетни А. Ф. предузео радње извршења предметног кривичног дела чиме се поткрепљује његово потпуно признање извршења истог.

Неосновано се жалбом браниоца малолетног А. Ф. првостепено решење побија због одлуке о изреченој васпитној мери. Ово због тога што је Центар за социјални рад у Прешеву дао анамнезу случаја малолетног А. Ф. и заузето становиште да би васпитна мера појачан надзор од стране родитеља, која је изречена првостепеним решењем, дала жељене резултате. Наиме, у конкретном случају су родитељи малолетника пропустили да врше потребну бригу над њим јер су дозволили да им дете илегално прелази границу али пошто су по наводима Центра за социјални рад у Прешеву у могућности да потребну бригу и надзор над малолетником врше а то се од њих и очекује, онда се васпитна мера појачан надзор од стране родитеља сматра адекватном за конкретну ситуацију. Судски укор се изриче само онда кад суд закључи да је довољно малолетника прекорити. Међутим, у конкретном случају и по налажењу Апелационог суда мера судски укор не би била адекватна јер се ради о озбиљном кршењу позитивних правних норми који су таквог карактера да се судским укором не може постићи сврха.

Због наведеног, Апелациони суд је на основу чл.467. ст.4. ЗКП донео решење као у изреци.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 17.10.2016. године, 12Кжм.1.бр. 63/16

Записничар,
Иван Калезић,с.р.

Председник већа-судија за малолетнике,
Зоран Поповић,с.р.

 Тачно преписано потврђује
Управљач судске писарнице

